4. Ifølge en almindelig tariferingsregel skal varer, der ikke er nævnt nogetsteds i tariffen, tariferes som de varer, hvormed de skønnes at have mest tilfælles. Ligheden mellem varerne vurderes ikke alene på grundlag af deres fysiske karakteristika, men også på grundlag af deres anvendelse og handelsværdi. Hvis der ikke foreligger særlige omstændigheder, angives handelsværdien for et produkt ved markedsprisen.

I sag 40/69

angående en anmodning til Domstolen fra Bundesfinanzhof, München i henhold til EØF-traktatens artikel 177 om en præjudiciel afgørelse i en for denne ret verserende sag mellem

HAUPTZOLLAMT HAMBURG-OBERELBE

og

FIRMA PAUL G. BOLLMANN, Hamburg,

vedrørende fortolkningen af Rådets forordning nr. 22/62 og Kommissionens forordning nr. 77/62, som ændret ved Kommissionens forordning nr. 136/62,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene R. Monaco (refererende) og P. Pescatore, dommerne A. M. Donner, W. Strauß, A. Trabucchi og J. Mertens de Wilmars,

generaladvokat: K. Roemer
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Præmisser

1. Ved kendelse af 30. juli 1969, indgået til Domstolens justitskontor den 3. september 1969, har Bundesfinanzhof i Forbundsrepublikken Tyskland i henhold til EØF-traktatens artikel 177 stillet nogle spørgsmål med henblik på en fortolkning

af EØF-Rådets forordning nr. 22 af 4. april 1962 (ABl. 1962, nr. 30) og EØF-Kommissionens forordning nr. 77 af 23. juli 1962 (ABl. 1962, nr. 66), som ændret ved EØF-Kommissionens forordning nr. 136 af 31. oktober 1962 (ABl. 1962, nr. 113).

Vedrørende det første spørgsmål

2. Nævnte ret anmoder i sit første spørgsmål Domstolen om at fastslå, om artikel 14 i forordning nr. 22/62 skal forstås således, at medlemsstaterne kan og skal gøre brug af interne retsregler for at præcisere de produkter, der er afgiftspligtige i medfør af forordningens artikel 1, og udskille disse fra hinanden.

3. I henhold til ordlyden af artikel 14 i forordning nr. 22/62 »træffer (medlemsstaterne) alle forholdsregler for at tilpasse deres ved lov og administrativt fastsatte bestemmelser, således at forordningen, hvis ikke andet er bestemt heri, effektivt kan anvendes fra den 1. juli 1962;«

4. da forordning nr. 22/62 i medfør af traktatens artikel 189, stk. 2 er direkte anvendelig i alle medlemsstaterne, er det i mangel af modstående bestemmelse udelukket, at disse stater, for at sikre anvendelsen heraf, kan træffe forholdsregler med det formål at ændre dens rækkevidde eller at gøre beføjelser til bestemmelserne heri;

   i det omfang medlemsstaterne har overført normative beføjelser på tarifområdet til Fællesskabet for at sikre det fælles landbrugsmarkeds gnidningsløse funktion, er de ikke længere beføjet til at udstede normative bestemmelser på området;

5. derfor skal artikel 14 i forordning nr. 22/62 fortolkes således, at medlemsstaterne er forpligtet til at træffe alle nødvendige forholdsregler for at fjerne de hindringer for forordningens anvendelse fra den 1. juli 1962, som kan følge af deres lovgivning;

   denne artikel tillader altså ikke medlemsstaterne at fastsætte interne bestemmelser, der påvirker selve forordningens rækkevidde.

6 følgelig må det første spørgsmål besvares benægtende.

Vedrørende det andet spørgsmål

7. For det tilfælde, at det første spørgsmål besvares benægtende, har Bundesfinanzhof spurgt Domstolen, »om artikel 1 i forordning nr. 22/62, hvori visse varer, der er omfattet af den fælles toldtarif, er omtalt, skal fortolkes således, at den nationale lovgiver har adgang til at fortolke de udtryk, hvormed disse varer beskri-

ves, dvs. udtryk, som beskriver varerne i en toldtarif, hvoraf en fortolkning er strengt nødvendig«.

8. Da den i forordningerne om oprettelse af en fælles markedsordning omhandlede beskrivelse af varerne henhører under fællesskabsretten, kan dens fortolkning kun fastslås under respekt af fællesskabskompetencen;

   i øvrigt kan de fælles landbrugsmarkedsordninger som den, hvis gradvise oprettelse er omhandlet i forordning nr. 22/62, kun fungere som tilsigtet, dersom de bestemmelser, de indeholder, anvendes på ensartet måde i alle medlemsstaterne;

   disse ordningers beskrivelse af varerne skal således have samme rækkevidde i alle medlemsstaterne;

9. dersom den enkelte medlemsstat, i tilfælde af vanskeligheder ved tariferingen af en vare, selv kunne fastlægge denne rækkevidde ved fortolkning, ville et sådant krav ikke kunne imødekommes;

   hvis det må antages, at den nationale administration i tilfælde af vanskeligheder ved tariferingen af en vare kan være foranlediget til at træffe forholdsregler med henblik på anvendelsen og ved denne lejlighed belyse de tvivlsomme punkter i en varebeskrivelse, kan den kun gøre dette med respekt af fællesskabsreglerne, uden at de nationale myndigheder kan udstede bindende fortolkningsregler;

10. det andet spørgsmål må således besvares benægtende.

Vedrørende det tredje spørgsmål

11. For det tilfælde, at det andet spørgsmål besvares benægtende, har Bundesfinanzhof bedt Domstolen om at fastslå, at kalkungumpe er rygge (stykker af rygge) eller andre dele af fjerkræ i betydningen af artikel 2 i forordning nr. 77/62, som ændret ved artikel 1 i forordning nr. 136/62, eller spiseligt slagteaffald i betydningen af artikel 3 i denne forordning.

12. Ifølge en almindelig tariferingsregel, som er udtrykt i stk. 5 i de »almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende nomenklaturen i den fælles toldtarif« (Rådets forordning nr. 950/68, ABl. nr. L 172), skal varer, der ikke er nævnt nogetsteds i tariffen, tariferes som de varer, hvormed de skønnes at have mest tilfælles;

   ligheden mellem varerne vurderes ikke alene på grundlag af deres fysiske karakteristika men også på grundlag af deres anvendelse og handelsværdi;

   hvis der ikke foreligger særlige omstændigheder, angives handelsværdien for et produkt ved markedsprisen.

13. Udtrykket »rygge og halse« i artikel 2 i forordning nr. 77/62, som ændret ved forordning nr. 136/62, angår dele af slagtet fjerkræ, der adskiller sig fra de dele, som omhyggeligt er fjernet fra ryggene, og som i denne egenskab udgør affald fra dyrets partering, som det er tilfældet med det omtvistede produkt;

    dettes handelsværdi er, som den afspejler sig i markedsprisen, særdeles lav, og i hvert fald langt lavere end for »udskåret fjerkræ«, der nævnes i artikel 2 i forordning nr. 77/62.

14. Dette bekræftes stiltiende af EØF-Kommissionens forordning nr. 79/66 af 29. juni 1966 (ABl. 1966, nr. 118), som, selv om den tariferer kalkungumpe sammen med »rygge og halse«, pålægger dem en omregningskoefficient, som i forordning nr. 77/62 i højere grad nærmer sig den for »spiseligt slagteaffald« (artikel 3) en dom, der er gældende for »rygge og halse« og »andre varer« (artikel 2, som ændret ved forordning nr. 136/62);

15. følgelig skal udtrykket »spiseligt slagteaffald« i betydningen af artikel 3 i forordning nr. 77/62 fortolkes som omfattende produkter af tilsvarende handelsværdi som det omtvistede produkt.

På grundlag af disse præmisser,

kender

DOMSTOLEN

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt den af Forbundsrepublikken Tyskland i henhold til den af denne rets kendelse af 30. juni 1969, for ret:

1. **Artikel 14 i forordning nr. 22 af 4. april fra Rådet for Det europæiske økonomiske Fællesskab skal fortolkes således, at medlemsstaterne er forpligtet til at træffe de nødvendige forholdsregler for at fjerne de hindringer for forordningens anvendelse, som kan følge af deres lovgivning, uden at det imidlertid er dem tilladt at fastsætte interne bestemmelser, der påvirker selve forordningens rækkevidde.**

2. **Artikel 1 i forordning nr. 22 af 4. april 1962 fra Rådet for Det europæiske økonomiske Fællesskab, som opregner visse varer, der omfattes af den fælles toldtarif, giver ikke medlemsstaternes nationale myndigheder beføjelse til at udstede bindende fortolkningsregler for anvendelsen af disse beskrivelser.**

3. **Ifølge artikel 3 i forordning nr. 77 af 23. juli 1962 fra Kommissionen for Det europæiske økonomiske Fællesskab skal udtrykket »spiseligt**

slagteaffald« fortolkes som omfattende produkter af tilsvarende handelsværdi som »kalkungumpe«.

Lecourt Monaco Pescatore
Donner Trabucchi Strauß Mertens de Wilmars

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. februar 1970.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT KARL ROEMER FREMSAT DEN 29. JANUAR 1970

Høje Ret.

Den sag, vi beskæftiger os med i dag, angår fortolkningen af Rådets forordning nr. 22 af 4. april 1962 om gradvis oprettelse af en fælles markedsordning for fjerkrækød (ABl. 1962, side 959) og af Kommissionens gennemførelsesforordninger nr. 77 og 136 af henholdsvis den 23. juli og den 31. oktober 1962 (Bekendtgjort i ABl. 1962, side 1881 og 2625).

Med hensyn til disse tekster er det først og fremmest væsentligt at fastslå, at artikel 4 i forordning nr. 22 har gjort importen af slagtet fjerkræ og dele af fjerkræ hidrørende fra tredjelande afgiftspligtig. Afgiftsbeløbene for dele af slagtet fjerkræ blev første gang fastsat ved Kommissionens forordning nr. 77 i form af omregningskoefficienter med hensyn til de for slagtede høns, kyllinger og kalkuner gældende afgiftsbeløb, som disse var fastlagt i forordning nr. 76. Til at begynde med fastsatte man to koefficienter: en koefficient på 1,25 for dele af slagtet fjerkræ ifølge position ex 02.02 i den fælles toldtarif og en koefficient på 0,46 for spiseligt slagteaffald ifølge samme toldposition. Herefter opdelte Kommissionens forordning nr. 136, som trådte i kraft den 12. november 1962, positionen med »udskåret fjerkræ« i to underpositioner benævnt henholdsvis »rygge og halse« (med koefficienten 0,75) og »andre varer« (med koefficienten 1,25). Senere indførte Kommissionens forordning nr. 79/66 af 29. juni 1966, der i virkeligheden ikke direkte vedrører nærværende sag, en ny under inddeling af toldpositionen »udskåret fjerkræ«, hvori den især fastsatte en særlig koefficient på 0,50 for »rygge, halse, rygge med hals, gumpe og vingespidser«.

Disse tekster vedrører importen fra De forenede Stater af en vis vare, som tolddeklareredes den 12. november 1962 af firmaet Bollmann, importør af fødevarer med sæde i Hamburg, nemlig den vare, som firmaet kaldte »spiseligt slagteaffald fra kalkuner« i den faktura, som var vedlagt tolddeklarationen. Varen, som ifølge firmaet Bollmanns deklaration var bestemt til menneskeføde, blev først af det kompetente toldkontor henhørt under position 02.02-C i den tyske afgiftstarif (det vil sige en bestemt position i den opregning af alle afgiftspligtige varer inden for rammerne af de forskellige fælles markedsordninger, som findes i den tyske lov af 13. august 1962 om opkrævning af afgifter (»Abschöpfungserhebungsgesetz«)). I overensstemmelse hermed fastsatte toldkontoret visse beløb, der skulle betales som almindelig afgift, tillægsafgift og udligningsskat. Senere ændrede toldkontoret sin første afgørelse under hensyn til en afgiftstarifoplysning, som var tilgået det i mellemtiden og forlangte betaling af det resterende afgiftsbeløb med den begrundelse, at den deklarerede vare ikke skulle betragtes som »spiseligt slagteaffald« men skulle henføres under position 02.02-B-II-b, »udskåret fjerkræ«.